

Rakkaudesta puuhun

LAURI OLANDER

Tuija Selpell

kirjoittaa blogeihin ja printtijulkaisuihin. Hän on myös suosittu luennoitsija sekä viestintä- ja asiakaskonsultti.

Katse kattoon

Richmondin Olympic Oval -hallin puiset kattorakenteet hivelevät silmää.

Rakastan puita ja puuta. Yksi syy tähän on sangen itsekäs: etunimeni, Tuija, tulee kanadantuijan tai jättituijan latinalaisesta nimestä, Thuja plicata.

Toinen rakkauteni syy on Alvar Aalto ja hänen vaikutuksensa kaikkiin suomalaisiin. Aallon tekniset kokeilut ja kyky luoda puusta käytännöllistä visuaalista kauneutta herättivät kiistatta uudenlaisen kunnioituksen puuta kohtaan. Nyt Aallon sisustukset ja huonekalut ovat arkkitehtuurin ja designin klassikoita ja edelleen yhtä moderneja kuin 1930-luvullakin.

Puurakkauteni on vain kasvanut viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana Vancouverissa asuessani. Täällä mahtavat 500–800 vuotta vanhat kanadantuijat ovat vuosituhsien ajan antaneet paikallisille alkuperäiskansoille materiaalin vaatetuksesta kanootteihin ja taloista toteemipaaluihin.

Joten kun The Cool Hunter -nettisivujen pääkirjoittajana eteeni tulee loputon määrä variaatioita "nykypäivän arkkitehtuurista" – valkoisia betonilaatikoita kasattuna päällekkäin

osoittamassa eri suuntiin – kaipaen puuta todella paljon.

Enkä tarkoita synkkiä hirsitaloja tai alppi-arkkitehtuuria vaan sitä uskomatonta keveyttä ja eleganssia, valon ja varjon leikkiä, niitä lukematonta värisävyjä mitä taidokkaalla puun käytöllä voidaan saada aikaan niin rakenteellisesti kuin dekoratiivisesti.

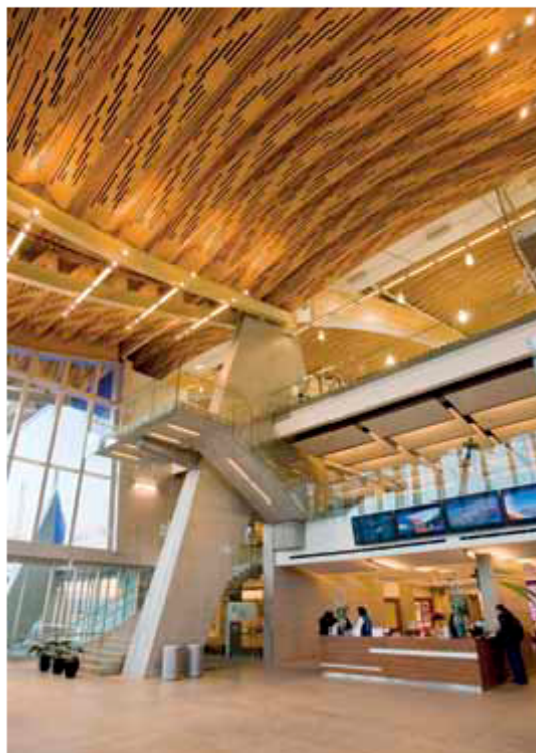
Ajattelen suomalaisen ja japanilaisen puuarkkitehtuurin – vanhan ja uuden – parhaimmistoa. Ajattelen italialaisen Renzo Pianon nerokasta puusäleiden käyttöä Jean Marie Tjibaou Kulttuurikeskuksessa Uudessa Kaledoniassa (1998). Tai RDAI:n puusäleiköstä luomia osastoja tai "majoja" historiallisen hotellin uima-altaaseen rakennetussa Hermèsin Pariisimyyvälässä (2010). Ajattelen myös sitä kuinka upeasti mäntykuoriaisen "tuhoamaa" puuta käytettiin vuoden 2010 Vancouverin talviolympialaisten pikaluisteluareenana toimineen Richmond Olympic Ovalin kattorakenteessa.

Puun luontainen arvokkuus syntyy sen pitkästä kasvuajasta. Jokainen puu kantaa mukanaan elämänkokemuksen – kaiken mitä puu on kasvuajanaan nähnyt ja kestänyt – mutta se sisältää myös paikallisen ilmaston, maaperän ja jopa tuholaisien luonteen. Puun jokainen kasvu- ja kehityskehä kertoo tarinan, sen jokainen poikkileikkaus on kalenteri.

Puu ei ole trendimateriaali. Se on vaativa, jalo, ikivanha elävä materiaali, jota voi korkeintaan verrata ehkä marmorin. Eikä edes marmorilla ole puun käsissä tuntuvaa moninaisuutta, visuaalista monipuolisuutta tai aromia. Eikä marmorilla ole missään tapauksessa puun yksilöllisyyttä, tapaa millä jokainen puulaji ja jokainen puu vanhenee omissa erityisissä ympäristöolosuhteissaan.

Puu esittää arkkitehdille, suunnittelijalle ja rakentajalle kuvanveistäjän innostavan haasteen – paljastaa juuri tämän nimenomaisen puulajin ja puun luonteen. Toivon, että tämän haasteen vastaanottajia löytyy tulevaisuudessa huomattavasti enemmän. ■

Lisätietoja www.tujasepell.com,
www.thecoolhunter.net

RICHMOND OLYMPIC OVAL